

Justitsministeriet finder dog - som flertallet i udvalget - at ingen væsentlige databeskyttelsesretlige hensyn taler afgørende imod, at der fastsættes mindre restriktive regler for private virksomheders behandling af oplysninger om personnumre. Efter Justitsministeriets opfattelse er det således f.eks. ikke en afgørende indvending mod en (udvidet) anvendelse af personnumre i den private sektor, at der har været eksempler på, at offentlige myndigheder - i strid med reglerne - telefonisk har udleveret oplysninger af følsom karakter, blot fordi der i forbindelse med en henvendelse eksempelvis fra en journalist angives et personnummer over for myndigheden.

Efter lov om private registre er samtykke ikke i sig selv tilstrækkeligt til at registrere eller videregive oplysninger om personnummer. Justitsministeriet finder, at der bør være en adgang for registrerede personer til at meddele samtykke hertil.

Efter Justitsministeriets opfattelse taler mest for, at det også bør være muligt i et vist omfang at behandle oplysninger om personnummer uden samtykke, således som udvalgsflertallet har foreslået. Som eksempel på et sådant behov kan nævnes den situation, hvor en privat forsker indhenter oplysninger til brug for et forskningsprojekt fra en offentlig myndighed om flere tusinde personer, og hvor den pågældende forsker har brug for personnumrene for at kunne identificere de personer, som forskningsprojektet drejer sig om. I et sådant tilfælde ville det være uoverkommeligt for forskeren at skulle indhente samtykke til behandlingen af personnumrene.

Justitsministeriet finder, at udvalgsflertallets forslag indeholder de fornødne garantier for, at misbrug af oplysninger om personnumre ikke finder sted i de situationer, hvor oplysninger om personnummer kan behandles uden samtykke.

Der er i den forbindelse grund til at fremhæve, at lovforslaget bygger på den forudsætning, at dataansvarlige, der er i direkte kontakt med den registrerede, kun kan behandle oplysninger om personnumre, hvis de har fået samtykke hertil.

Det anførte indebærer bl.a., at en videoudlejningsforretning, der ønsker at registrere personnummer på baggrund af et kontraksforhold mellem forretningen og kunden (den registrerede), kun kan registrere personnummeret, hvis kunden har givet samtykke. Det samme gælder foreninger m.v., der afholder arrangementer, f.eks. marcher eller cykelløb, og i den forbindelse ønsker at registrere deltagerne ved personnummer.

Kun i de tilfælde, hvor den dataansvarlige ikke er i direkte kontakt med den registrerede, vil det således

efter lovforslaget være muligt for den dataansvarlige at modtage personnumre fra en tredjemand. I givet fald skal der være et praktisk, sagligt begrundet behov for en entydig identifikation i forbindelse med varetagelsen af den dataansvarliges, tredjemands eller den registreredes berettigede interesser. Og oplysninger om personnummer må i øvrigt efter lovforslaget ikke offentliggøres uden udtrykkeligt samtykke.

Registrering af oplysninger om telefonnumre

Justitsministeriet kan ligeledes tiltræde flertallets forslag om, at den nuværende regel i lov om private registre § 7 f om forbud mod at foretage automatisk registrering af oplysninger om udgående telefonopkald opretholdes og udvides til også at angå offentlige myndigheder.

Der er tradition i Danmark for, at ansatte i et vist omfang kan benytte telefoner på arbejdspladsen til private formål. De ansatte bør derfor efter Justitsministeriets opfattelse beskyttes mod, at arbejdsgiverne får adgang til oplysninger om, hvem de ansatte har ringet til. Dette gælder i relation til såvel private virksomheder m.v. som offentlige myndigheder.

Der er ikke i forbindelse med udarbejdelsen af dette lovforslag taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt indgående telefonopkald bør omfattes af forbudet mod automatisk registrering. Det skyldes, at Forskningsministeriet - i lyset af direktivet om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (direktiv 97/ 66/EF) - vil overveje dette spørgsmål. I givet fald vil en sådan regel blive gennemført i forbindelse med implementeringen af det nævnte direktiv.

Kreditoplysningsbureauer

Europa-Kommissionen har iværksat et udredningsarbejde vedrørende kreditoplysningsområdet. Dette arbejde må forventes at munde ud i et initiativ til fællesskabsretlig regulering.

Under hensyn hertil er Justitsministeriet enig med udvalget i, at en egentlig revision af reglerne om kreditoplysningsbureauer bør afvente det nævnte udredningsarbejde.

Justitsministeriet kan derimod tiltræde de forslag til - mindre - ændringer i de gældende regler om kreditoplysningsbureauer, som udvalget er fremkommet med.

Justitsministeriet finder dog - i lyset af direktivets artikel 10 og 11 - at der må foretages en enkelt (mindre) ændring i udvalgets forslag til særregulering af kreditoplysningsbureauers oplysningspligt over for de registrerede. I stedet for den 4 ugers frist for meddelelse om indsamling af oplysninger, som udvalget har